

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus vt sit vitæ duplicis dator ac conseruator clementissimus. Conc. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

DE POSTULATIONE IUDÆORUM, QVA LATRONEM ad vitam, Christum verò ad crucem petebant.
Theorema XVI.

ARGVMENTVM.

Hic qui vitæ est dator & conseruator, vtpotè clementia & beneficentia ipsa pijsissima, latroni vitæ spoliatori, seditionumque artificio postponitur: quo etiam vilior, nequior, atq; vita indignior habitus, ad amarissimam crucis mortem postulatur.

IESVS UT SIT VITÆ DUPPLICIS DATOR AC conseruator clementissimus. Concio XVI.

Possent in hoc argumento duo articuli distinctim sequestrari, qui essent quod vitæ dator latroni comparatus, nequior vitæq; indignior habitus sit, & quod clementia & beneficentia suprema ac liberalissima, ad mortem postuletur. Verum vtrunq; hunc articulum in vno adnatum, citius abfoluere possumus. Dominus noster Iesus Christus, est nobis vitæ dator, est vitæ seruator, est redemptor, est etiam saluator noster. De hoc quia diffidit nemo, non longa indiget comprobatione. Qui enim mortuos potuit resuscitare, haud dubium est, esse eum vitæ autorem & datorem. Præter tamen hanc naturalem corporalemq; vitam, est alia vita spiritualis, qua anima viuunt æternum. *Qui credit* (inquit) *in me, non morietur in æternum, sed habebit vitam æternam.* Huius vitæ pariter est collator. Ad hoc enim venit in mundum, vt vitam habeant, & abundantius habeant, vitam nimirum gratiæ iustificantis. De hac vita loquitur, quando dicit: *Amen, amen dico vobis, si quis sermonem meum seruaerit, non morietur in æternum.* Item: *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, non morietur in æternum.* Item: *Nolo mortem peccatoris, sed vt magis conuertatur & viuat.* Hæc est vita qua viuunt etiam ij, qui corpore mortui sunt.

Ioan. 11.

Ioan. 10.

Ioan. 8.

Ioan. 6.

Ezech. 18.

Clementia quid sit.

Clementia Christi quæ sit imensa.

Ioan. 9.

Matth. 8.

Marc. 7.

Luca. 14.

Ioan. 6.

Porro quod clementia sit, atq; ipsa aded beneficentia Dominus Iesus, non potest esse obscurum. Clementiam enim hic vocamus, beneuolam inclinationem cordis animiq; compatiens affectum, quo aut alienam quis utilitatem commiserans, aut de felicitate aliorum gaudens, per dulcem quendam charitatis affectum, quem proximo communicat, quæ aliorum sunt, sua attribatur. Videamus nunc, quam clementiam possideat Christus: nonne immensam? nonne infinitam? nonne eam quæ fons origoq; est omnium bonorum, de qua ad indignos quoscunq; beneficentia emanat? Hæc clementia illuminauit cæcos, curauit languidos, surdis auditum, claudis gressum, mutis restituit eloquium: energumenos, paralyticos, leprosos, sanitati, integritatiq; restituit. Pauit esurientes, sæpenuero ipse esuriens, afflictos confortabat, consolabatur mæstos, timidos turbauit. Quid plura? Erexit cædentes, opprobrio affectos excusat, afficientes verò humiliat, tentatos defendit, honorat despectos, tyrannos arguit & seductores. Exaltauit humiles, & simplices docuit.

docet, mortuos suscitatur, oppressosque quavis molestia leuat. At quare qui propter salutem animarum venerat, sanandis corporibus, beneficiisque corporali-
 bus operam dabat? Certè præcipuum hoc ei fuit studium, colligendis electis, atque in viam rectam reducendis, inuigilare. Ad hoc omnem nauat operam, docendo, discurrendo, cum peccatoribus manducando, piùm misericordemque se præbendo, calumnias & opprobria sustinendo, vt pereuntium animas saluet. Eam igitur ob rem in conferendis beneficiis corporum, in faciendis miraculis exterioribus, in modo viuendi communi sese exhibuit, quo cunctis fieret manifestum, non minus animarum ipsum esse curatorem ac saluatorem, quam corporum: nec minora: pauciora vè, quin potius multò excellentiora se præstare paratum beneficia animabus, quam corporibus reformandis. Vt propter animas saluandas: corporalia tamen beneficia prærogasse, vt à se spiritalia quoque petenda homines doceret. Animarum namque ruinam & damnationem miserans, corporibus largitur beneficia, vt perceptis beneficiis visibilibus homines & benefactoris reciperent notitiam, & in eiusdem traherentur amorem: cognitione enim Dei & amore, salus paratur animabus: indeque (quod dixi) sperare discerent se remedia accepturos animarum, vbi recepissent corporum. Itaque in hoc clementissima pietas, seu pijsissima clemencia dulcissimi, misericordissimi atque compatientissimi cordis Christi sentitur, quod Patri suo cœlesti tam sedulo, quam indefesse intra animi sui præcordia æstuantibus desiderijs, pro nostra omnium salute semetipsum obtulit, exposuit, opposuit atque exhibuit, cernens dolensque nostrum errorem, nostram ingratitude, multiplicemque transgressionem. Dolebat quoque iustam iram & à nobis meritam indignationem Patris super nostras continuas iniquitates. Dolebat sui contempum nostramque ignorantiam, duritiam & iniuriam erga immensam suam fidelitatem & dilectionem. Dolebat postremò pro nobis, attendens nostra pericula, damna, poenasque reatibus nostris reddendas, quæ auertere à nobis satagebat, nos docendo, pro nobis laborando, orando, lachrymando, humiliterque satisfaciendo, & iugem passionis animique sui dolorem præsentem & futurum, internum & externum, pro nobis sacrificando. In ipso enim non solum quæ coram & ante eius oculos erant, verum etiam quæ (iuxta id quod externam attinget corporis afflictionem) illi futura erant, secundum propositum atque intus in animo semper illi præsentia aderant: propter quæ omnia (vt nonnulli volunt) vita eius continua mors, mille alijs (vt dicam) mortibus maior fuit. Si enim huiusmodi quid (licet incomparabiliter minus) de beato Paulo Chrysostomus in libro de eiusdem laudibus scribit, & de seipso idem Paulus Corinthijs confitetur: quanto magis de Christo hoc ipsum compatientissimo sentiendum est? Nam verò per istos animi internos motus, per affectionesque doloris ac tristitiæ, per studia sancta atque conatus, per externas quoque operationes, per fatigationes corporis, per defectus, inclementias, penurias, ieiunia, vigilias, prædicationes, discursus, orationes, proæctus laboribus quoque huiusmodi, beneficiisque alijs supra enumeratis comparare, recipere, ac pati detractationes iniquè peruertentium, tam facta, quàm verba ac studia sua eiusmodi, recipere quoque obseruationes, dolos, insequutiones, inuidias, iras, persecutiones, contumelias: nec propterea tamen suæ beneuolentiam, siue

Studium Christi præcipuum quod fuit.

Beneficia corporalia cur in terris contulerit.

Animas ad saluandas venisse Christum in mundum.

Pietas clementissima dulcissimi cordis Iesu quanta.

Vita Iesu quomodo continua mors fuerit.

Chrysost.

J. VI
23

Amoris cordis Iesu plenitudo quibus indicijs manifestata

siue beneficentiam deserere, sed potius omnia in nostram & plerumq; in eorum qui huiusmodi malis atq; molestijs premebant, salutem conuertere: nunquam non hoc clementissimi, piissimi, amorisq; plenissimi cordis indicium, eubertissimumq; est testimonium? Verum ubi hanc contingit verè diuinam clementiam inuenire in homine? Certè in nullo præterquam in solo Christo homine Deo.

Iesus ut homini impiissimo vitaq; extinctori aequiparetur, & ad crudelissimam mortem poscatur.

Partis alterius Argumenti explicatio.

Collatio Iesu ad Barrabam.

Barrabas cur bene vocetur filius diaboli. Ioan. 8.

Matth. 27. Luca 23.

Ioseph. bell. Iud. lib. 2. cap. 11.

Barrabas quanto viuendi desiderio tenebatur.

CONsiderata igitur prædicta Christi clementia, aperi oculos ad stupendum mirumq; aliquid contemplandum. Contuere enormem peccatorumq; iniquitatem, quantam puta ab initio seculi haud comperimus. Cerne quomodo ignobili ac vili populo Iudæorum, mortâ alicuius scelerum deprecaturæ eregione collocati proponuntur duo: agnus videlicet mansuetissimus, & rapacissimus lupus: tenerrima, immaculata, patientissimamq; ouicula, iuxta fœtidissimum hircum: virtus inquam bonitatisq; inuincibilis opponitur contra nequam flagitiosum: hinc Saluator, illic constituitur Iatro. Dominus dominorum ac omnium regum Rex, erga vilissimum nebulonem Dei filius, cum filio diaboli. Filius namq; non incongruè dicitur diaboli Barrabas ille Iatro, vel propter opera sua facinorosa ac studia, quomodo & Christus Iudæos vocat ex patre esse diabolo: vel quia (vt quidam volunt) Barrabas, si vno r & duplici b scribatur, significat diaboli filium. Proponuntur itaq; simul à Pilato (quomodo dixi) Dei filius & filius diaboli, daturq; vniq; discernendi iudicium, eligendiq; optio è duobus, eum scilicet qui sit melior, vitaq; dignior, cui propter festi priuilegium donetur vita. Electus igitur à populo est Iatro tanquã Christo melior, & vita donandus: reprobatus Christus, tanquam vita indignus. Postponitur Christus Dei filius, viliorq; æstimatur latrone: nec solum postponitur, verum etiam dum Iatro postulatur ad vitam, Christus poscitur ad crucem. Hic Barrabas, vt Euangelista dicit, Iatro erat insignis & seditiosus, qui in tam sancta ciuitate, sancto tempore, & congregata vndiq; omnifariam innumera populi multitudine, tumultum excitauerat: vbi ex leui principio multorum millium potuisset strages euenire: quemadmodum Iosepho teste, alio quodam tempore milite stipendiario in derisionem Iudæorum nudata posteriora obijciente, supra triginta millia hominum, tumultu suscitato, perierant. Hic igitur Barrabas, quantumlibet sua esset vita reipublicæ perniciosus, nihil tamen æstimasset multorum millium hominum innocentium mortem, modo suam facinorosam omnibusq; periculosam ac pestilentem vitam, patrandis malis alijs compluribus feruaret. Considerandum itaq; quomodo is per quem cælum, terra, & omnia que in eis sunt, visibilia & inuisibilia, imperatores, reges, principatus, potestates, Angeli & homines creati sunt: in cuius manu subsistunt omnium corpora, spiritus, tempus, fortuna, substantia, esse & viuere, collocatur, comparatur ad hunc fœdum vilissimumq; nebulonem. Porrò, cum hic audax, effrons, nequam, eregione Christi, & Christus erga ipsum velut ei in malitia similis, populo peruerso proponeretur, vt alterum ad vitam, alterum eligeret ad mortem, quanto putas viuendi desiderio tenebatur pessimus hic Iatro, quamuis vitam